

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"

פרשיות תולדות - ויצא תשפ"ה • עלון מס' 152

השגחה שבועית

מתחברים לחמצן

חמצן. זאת המילה ששומעים ממאות אלפי המאזינים ל'קו השגחה פרטית' מכל העולם כולו. כשחסר לאדם חמצן, התפקוד בגוף יורד, זה מביא לפעמים לבלבול ולחוסר יציבות, קוצר נשימה וזיעה קרה. ברגע שהגוף מקבל את כמות החמצן הדרושה לו, הבעיות נפתרות.

ובדיוק זה מה שקו השגחה פרטית עושה לאנשים. מאות אלפי יהודים מכל רחבי הגלובוס מחוברים לקו השגחה פרטית, ומעידים שזה פשוט החמצן שלהם.

"עד שהקו הוקם סבלתי מחוסר יציבות", מספר יהודי, "כל דבר היה מוציא אותי משלוות החיים, כשקרה לנו משהו לא צפוי הרגשנו חוסר אונים, וכעת אחרי שתחברנו לחמצן, אנחנו חיים ברוגע ובשלוות הנפש, על אף כל מה שאנחנו עוברים."

לחמצן, לא מזיזים לי היום". שהתחברתי לקו, כל אחד היה יכול להכניס אותי ולגרום לזיעה קרה בכל גופי, לפעמים פשוט הרגשתי קוצר נשימה מרוב כעס, אולם מאז שאני מחובר לחמצן, אני לא מאמין שאני אותו אדם. דברים שהיו גורמים לי לצאת מהכלים לפני החיבור לחמצן, לא מזיזים לי היום."

"אין לכם מושג מה עשיתם ממני", מספר לנו מאזין שהתחבר רק לפני כמה חודשים, "פעם כל שינוי הכי קטן מהתוכנית היה מקפיץ אותי. אני מתבייש לספר איך הייתי נראה ונשמע כשמשוהו התקלקל או נאבד... והנה, השנה, התחברתי לחמצן- קו השגחה פרטית' ולא יאומן, הבן שלי לקח את האתרוג היקר שלי לפני סוכות ושבר לו את הפיטם. אני לא רוצה להרחיב לכם מה היה קורה לי ולילד אם זה היה קורה לפני שנה, תדמיינו לבד... אבל השנה פשוט אמרתי: תודה לך ה' על הניסיון, ועל הכח לעמוד בניסיון."

המילים האלו מרגשות כל פעם מחדש. תודה לה' שלאחרונה, אחרי מאמצים גדולים והשקעה של דמים מרובים עבר הקו למערכת חדשה, וברוך ה' בסיועא דשמיא מרובה המספרים של הקו מכל העולם לא השתנו.

תשמרו את המספר באנשי קשר. המספר מארץ ישראל 02-30-11-300 או *6176 עכשיו הזמן של כל עם ישראל מכל העולם להתחבר לחמצן, ולהתחיל לחיות ביציבות, ברוגע ובשלוות הנפש.

שבת שלום ומבורך פניחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

פעולה קטנה - הצלה גדולה

הנחש ללא ידיעתה. שאל אותה רבי עקיבא: "איזה מעשה טוב עשית?"

והיא סיפרה כי בעת סעודת הנישואין היא שמה לב שעני עומד בפתח, וראתה שכולם טרודים בסעודת המצווה, ואף אחד לא מתייחס אליי. והיא הכלה בעצמה, בטוב ליבה מיהרה לתת לו את המנה האישית שלה. יצא רבי עקיבא ודרש "וצדקה תציל ממות" (משלי י'), הביטו וראו איך מעשה חסד זה הציל את חייה.

הסיפור השלישי הוא המעשה מעת לידתו של רב נחמן בר יצחק, אשר חוזה בכוכבים אמר לאימו כי תינוק זה עתיד להיות גבב. מה עשתה אימו? הקפידה שמאז לידתו הוא יהיה תמיד עם כיסוי הראש, למען יהיה ירא שמים, וכך יינצל מיצר הרע של גביבה.

סיפורים אלו מביאים יכולים להציל מגזרה קשה. לא כולם מסוגלים להקים ארגונים גדולים ומפורסמים ולעשות מעשים נדירים וחובקי עולם, אבל, כל יהודי בעל לב טוב יכול להיטיב לזולת מדי יום ביומו, הן בגוף, הן בנפש והן בממון. ככתוב בישעיה (נח), ההפטרה של יום הכיפורים) "והלא פרוס לרעב לחמך", "ותפק לרעב נפשך", ומפרש רש"י: "ותפק לרעב נפשך - פיוס דברי ניהומים", דיבורים טובים. לפעמים יש יהודי שיש לו שפע של בשר דגים וכל מטעמים, אך הוא שבור ורצוף, ורעב למילה טובה. וכשיחזיר טוב מעודד אותו בכמה דיבורים טובים, לפעמים זו הצלת נפשות ממש.

חז"ל הקדושים מגלים לנו, שאף על פי שהגויים החוזים בכוכבים אומרים מה שהם רואים - אנחנו, עם ישראל, מעל למזלות, ואפשר להפוך את מידת הדין למידת הרחמים. עם צדקה וחסד ומעשים טובים יכול האדם להציל את נפשו ולצאת מצרה לרווחה, מאפלה לאורה ומשעבוד לגאולה, השתא בעגלא ובזמן קריב ונאמר אמן. (מתוך שיעור 156 בשער הבטחון. לשמיעת השיעור הקישו 4 לאחר בחירת השפה, או בחיגוי ישיר 02-3011904).

בקשו רחמים מרובים עבור האבך ר' יצחק בן בשא הי"ו בנו של הרב דוד קלצקין שליט"א קו לחלוקת פרקי תהילים ולקבלות טובות: 077-4822963

שלושה סיפורים נפתחים בסיומה של מסכת שבת (קנו ע"ב):

הסיפור הראשון: שמואל ואבלט - (חכם נכרי וחוזה בכוכבים), ראו קבוצה של אנשים ההולכים לקצוץ קנים בסמוך לאגם. אמר אבלט על אדם אחד: "אישי זה לא יחזור היום חי". אמר לו שמואל: "אם הוא יהודי, ייתכן שדברייך לא יתקיימו".

עברו כמה שעות, ואכן, הקבוצה חוזרת מהעבודה, וגם אותו אדם 'מסומן' נמצא ביניהם חי וקיים. קראו לו שמואל ואבלט, וביקשו ממנו שיפתח בפניהם את חבילת הקנים שעל שכמו. שלא להפתעתם, התגלה שם נחש מת, אשר הפועל בעצמו חתך לשניים.

שאל אותו שמואל, "בני, איזה מעשה טוב עשית?" והוא סיפר, שהמנהג בקבוצה הוא שכל יום אוספים את האוכל מכולם, על ידי אחד העובר עם סל בין כולם, ואחר כך מחלקים את האוכל שוה בשוה. "היום הבחנתי", סיפר האיש, "שחבר אחד לא הביא אוכל, וכדי שלא יתבייש, לקחתי על עצמי את התפקיד לאסוף מכולם את האוכל, וכשהגעתי אליו עשיתי עצמי כאילו אני לוקח ממנו אוכל, וכך הוא לא התבייש ואכל עם כולם ביחד".

הסיפור השני הוא על בתו של רבי עקיבא. חוזה בכוכבים אומר לו: "דע לך שהיא תחיה רק עד יום חופתה!" רבי עקיבא מתחזק מאוד בבטחון בה', והגם שהוא יודע שהחוזים בכוכבים אינם מדברים שטויות, הוא שומע שידוכים לביתו, והיא מתארסת עם החתן ההגון לה. הם - עובדי כוכבים ומזלות, אבל אנחנו - עם ישראל, עובדי ה' - אנחנו מעל המזל!

רבי עקיבא מתפלל לשנות את הגזרה. החתונה מתקיימת ברוב פאר והדר, ולמחרת בבוקר פוגשת הכלה את אביה, ומספרת לו בחלחלה את אשר אירע עימה. בליל החתונה, אחרי החגיגה הגדולה, היא הוציאה את הסיכה שעל ראשה ותקעה אותה בתוך הקיר. הבוקר ניגשה להוציאה את הסיכה, וגילתה לחרדתה נחש נמשך עם הסיכה! התברר שכאשר תקעה את הסיכה בקיר, היא בעצם תקעה אותה בראשו של הנחש, וכך בהשגחה נפלאה היא הרגה את

קו השגחה פרטית

אידיש. עברית. אנגלית.

מארץ ישראל 02-30-11-300 • מארה"ב 151-86-130-140 • מאנגליה 0-330-3900-489 • מבלגיה 0-380-844-28 • מאוקראינה 380-947-100-633 • מארגנטינה 3988-4031 • מדרום אפריקה 87-551-8521

קו לנשים - שלוחה 4 בתפריס הראשי

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

למה מזרזים עניינים

בשעה טובה ומוצלחת אירסתי את בני. לאורך התקופה, חיכיתי שהמחותן יביא את התשלום שהתחייב עלי. חיכיתי.

בסוף, זה היה בחודש כסלו, התקשרתי אליו ושאלתי בדרך כבוד ונימוס כדרכם של מחותנים, מה נשמע ואיך ההכנות. תיבלתי בוורט או שניים, זה לא משנה כל כך ביחס לסכום המדובר, ושאלתי כבדרך אגב לא אגבית בכלל, מתי הוא יכניס את התשלום לדירה.

הוא אמר, "בינסן צריך להיכנס לי סכום גדול. יש גם איזה גמ"ח שנרשמתי אצלו לקבל הלוואה בתנאים נוחים, אולם מפני שהתורים שם ארוכים, אקבל את הכסף רק בעוד שלושה חודשים. אל תדאג, בעזרת ה' לפני פסח אכניס לך את הכסף כמו שהתחייבתי".

הוא באמת נשמע אחראי ורציני, אבל אני לא הייתי רגוע. רציתי כבר לראות את הכסף. חשבתי לעצמי, הרי המחותן נקב בשמו של הגמ"ח. המידע בידי, ואני הולך לעשות מעשה, לזרז את העניינים.

נכנסתי למשרד הגמ"ח, וביקשתי לדבר עם האדם שהתפקיד שלו יותר בכיר מבין המזכירים. אמרתי לו ככה: "יש לי כאן כסף כדי להפקיד בגמ"ח, ואני מבקש שלגבי הסכום הזה, תיתנו דין קדימה לר' משה, דהיינו, למחותן שלי".

היה בינינו דין ודברים. הוא טען שהשיקולים של הגמ"ח אינם נתונים לאנשים פרטיים, ומי שמפקיד כסף, מאשר בעצם ההפקדה שבעלי הגמ"ח יעשו בו כטוב בעיניהם, עד שתגיע העת להחזיר את הסכום.

אמרתי: "אני מפקיד את הכסף, רק בתנאי שיתנו לר' משה דין קדימה. אבל, אל תספרו לו שהפקדתי כאן כסף בתנאי כזה. ספרו לו איזה סיפור שתוצרו, אבל שאני לא אהיה שם".

נראה שבעלי הגמ"ח לא כל כך נרעשו מהרעיון שלי. ייתכן שהם נתקלים בבקשות מזרות יותר. לבסוף הסכים הפקיד לתנאי, הודה לי, הזכיר לי שאני מקיים כאן מצווה גדולה, ובירכי שאזכה למצוות וכל טוב.

יצאתי מהגמ"ח שמח וטוב לב, מרגיש כמו אחד שיש לו רעיונות מוצלחים. המחותן הרי לא חלם שאני הולך לעשות משהו עם המידע שהוא הגיש לי בלי כוונה. היום יתקשרו אליו מהגמ"ח ויודיעו שהתור שלו הוקדם, ומחר אני כבר מקבל את הכסף לדירה.

יום המחרת הגיע, וכבר הפך לאתמול. חיכיתי שהמחותן ייצור קשר ויכניס את הכסף, אך חלומות ורעיונות שווא ידברון. אין קול, ואין כסף שיענה את הכול. אני ממש לא מבין מה הולך כאן. ברור לי שהכסף הגיע לידי המחותן, אבל הוא משאיר אותי אצלו...

למזלי, אני מחובר לקו השגחה פרטית, והוא בהחלט הועיל להוריד ממני את ההרגשה שאני מנהל את העולם. הבנתי שה' הכניס לי רעיון לראש, אולם התוכניות של בורא עולם שונות מהתוכניות שלי, ועלי להרכין את ראשי בהכנעה.

יום אחד אני מחייג לקו השגחה פרטית, נכנס למדור הסיפורים, ואז מכה באוזני קולו של ר' משה, המחותן שלי! הוא מספר בהתרגשות רבה על סייעתא דשמיא מיוחדת ממש שהייתה לו, פלא פלאים, וכה דבריו הנרגשים:

"הייתי זקוק בדחיפות לסכום כסף גדול. ידעתי שבגמ"ח מסוים אני עומד לקבל כסף לקראת פסח, אבל אני צריך את הכסף עכשיו! והנה, באותו יום מתקשרים אליי מהגמ"ח, ואומרים לי שהקדימו לי את התור, ואני יכול לקבל את הלוואה! וכל זה בלי שעשיתי שום השתדלות מצדי. לא התקשרתי ולא ביקשתי, שום דבר לא. הם פשוט התקשרו מעצמם! טרם יקראו ואני אענה!"

נדהמת. לכת הבנתי, שחשבתי שאני יודע מה אני עושה. חשבתי שיש קשר בין השתדלותי לבין התוצאה שאני מעוניין בה, אבל יושב בשמים ישחק. הוא זיכה אותי לעשות מעשה טוב, מעשה של חסד, אבל משהו אחר לגמרי ממה שהתכוונתי. אני שמח שזכיתי להיות השליח לעזור למחותן שלי. ובקשר לכסף של הדירה, אל תדאגו. אם אני מספר את הסיפור כאן, זה סימן שהעניין הסתדר, ברוך ה'.

(הביטחון היומי, יום שלישי פרשת לך תשי"ה. לשמיעת השיעור הקיפו 2-0 לאחר בחירת השפה, או בחיוב ישיר 023011905. ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 156.)

מלווה על מנת לשלם

רציתי לספר סיפור פלא עצום של השגחה פרטית ללא שום כסויים, ישתבח שמו לעד.

השבתות הכי מיוחדות בשנה

לפני שנים רבות הייתי שליח לדבר מצווה, ועל השליחות הזו אני רוצה לספר:

היה לי קרוב משפחה, שלצורך הסיפור נקרא לו שמערי. הוא היה בעל בעמיו, עשיר גדול, וחלום חייו היה לבנות בית כנסת. הרבה אנשים ידעו על חלומו, שהוא בהחלט בר ביצוע, אבל שתי קהילות בארץ ישראל ראו בחלומו זה את הזדמנות חייהן. לשתי הקהילות היה חסר מבנה לבית הכנסת. חברי הקהילה בשני המקומות היו מתאספים להתפלל בקרוון סדוק, ובשני המקומות רצו מאוד מבנה של קבע.

כאשר נודע להם שר' שמערי רוצה לתרום בית כנסת, הם עטו על המציאה. שלחו מכתבים, הפעילו שתדלנים, וקיימו שיחות טלפוניות וגם התועדויות פנים אל פנים. בכל התארגנות קהילתית שיתפו אותו, ובכל עת רמזו לו ברמזים עבים ודקים המתחברים יחדיו לחבל עבות, שהם ממש מחכים לתרומה שלו, ומבטיחים לזוכרו לנצח נצחים ולחקוק את שמו באותיות של זהב על שער הבניין.

ר' שמערי לא ידע להשית עצות בנפשו. כולם אהובים, כולם ברורים, קהילות קודש בארץ ישראל, ומי זה שידע לומר מי עדיף על מי? הוא ביקש עצה מרב חשוב, כדי לשמוע ממנו דעת תורה, והרב יעץ לו עצה נפלאה: תשלח שליח נאמן עליך, שיבחן מקרוב את אופייה של כל קהילה וסגנונה, וכך יקל עליך להחליט למי לתת את התרומה.

בשלב הזה נכנסתי לתמונה. ר' שמערי קרא לי והמתיק עמי סוד: הוא ביקש ממני לנסוע לארץ ישראל ולבקר אצל שתי הקהילות דורשות תרומתו. הוא רצה שאתפלל שבת אחת בקרב קהילה א', ובשבת השנייה בקרב קהילה ב'. זאת כמוכן, בלי שידעו מה טיבי ומה מטרת. כך אוכל לבחון מקרוב את כמות הקהילה ואיכותה, הן בגשמיות והן ברוחניות.

עשיתי כבקשתו של ר' שמערי. נסעתי ארצה, הגעתי לתפילה בבית הכנסת הזמני של קהילה א', ופגשתי שם כמה עשרות זקנים ובעלי בתים מבוגרים. בקושי הסתובבו שם כמה ילדים. התפילה הייתה שקטה בהתאם, דרשות לא נמסרו, ובסעודה שלישית הסתכלו האנשים כה וכה, עד שניגשו אליי, ושאלו אותי אם אוכל לומר כמה מילים של דברי תורה. זה היה הסגנון. שקט, אנמי, מעט הכמות ומעט האיכות.

את השבת הבאה עשיתי בקרב קהילה ב'. הדבר הראשון שהרשים אותי היה הכמות: הקרוון המט לנפול היה מלא מפה לפה, זקנים עם נערים, אברכים וילדים, כולם מתפללים בהתלהבות דקדושה. ראיתי שזוהי קהילה עם עתיד. משקיעים בחינוך, יש אחווה מיוחדת בין כולם, והם נראים כמו משפחה אחת. בכל תפילה נמסרה גם דרשה המעלה על נס את עניין האחדות והשלום, כולם מקשיבים מרותקים, והרושם שאני מקבל הוא: קהילה ב', היא-היא הקהילה הראויה לקבל

השלוחה לשמיעת

הסיפורים

שהתפרסמו בעלון

6176* שלוחה 2 ואחר כך 9

מפיצים אמונה ומחיים נפשות

סבאט שלנו עברה תקופה לא קלה, היא הייתה חולה ואושפזה בבית חולים. אנו, בני המשפחה, שהינו לצדה בתורנו. בכל אותה תקופה, מה שליווה אותנו ונתן לנו את הכוח להתמודד, היה העלון "השגחה פרטית". העלון עבר מיד ליד, קראנו בו בשקיקה, וקיבלנו סחות להתמודד עם כל הקשיים. תודה לכם!

מפיצים אמונה ורואים ישועות

שיחה נרגשת, מלאת התרגשות והקלה, הגיעה למוקד מאמא של בחור: אני מעוניינת לתרום 557 ש"ח - אמרה בקול רועד מעט - לזכות בני היקר, בחור שמתמודד עם הרבה קשיים, והסכום הוא הגימטרייה של שמו. הייתי מאוד דאגה ומטורדת מכך שכבר כמה ימים הוא לא התקשר, ואיני יודעת היכן הוא נמצא ומה קורה אצלו. באותו רגע שהבטחתי לתרום לכם - הוא התקשר, וסיפר שהחליט לעבור ישיבה, והתקבל לישיבה מאוד טובה. זה היה כל כך מדהים! אתם פשוט צינור של ישועות.

הנכס שהוצע לי היה ממש מציאה: מיקום מצוי, ומחיר נמוך ממש. המוכר היה לחוץ והתפשר על המחיר בתנאי אחד - שהנכס ימכר במהירות. הבנתי שזו הזדמנות נפלאה בשבילי, וכבר קבעתי פגישה עם עורך דין לחתימת חוזה ולקניית הדירה.

בינתיים התחלנו תהליך מול הבנק, כדי להשיג מימון לעסקה, ובבנק, כידוע, דברים אורכים זמן. התלבטתי עם בני ביתי - האם רצון ה' הוא שנתקדם ונסמך על ישועתו, או שזה בגדר איך סומכין על הנסי? את התשובה לשאלה הזו לא יכולתי אפילו לדמיין.

לפני תקופה הלוויית סכום גדול למנהל של מוסדות תורה. הוא אמר שתוך זמן קצר הוא ישלם את החוב, אבל כאשר הזכרתי לו את החוב, הוא אמר לי: "תראה, אני מגלגל כספים כל הזמן, אבל כרגע אין לי משהו נזיל".

בפעם הבאה שהזכרתי לו, הוא אמר לי: "בוא לכאן עכשיו. יש כאן כסף". לא הצלחתי להגיע באותו רגע, והתייצבתי במשרד שלו רק אחרי כמה שעות מהשיחה.

"חבל שלא הגעת כשדיברנו", אמר לי המנהל. "אז - היה לי, אבל עכשיו הכסף כבר עבר לידיים אחרות".

כך היה פעם אחר פעם, עד שהפסקתי להתעסק עם זה. המנהל לווח, והוא יחזיר. חבל על הזמן והכוחות שלי.

יום אחד, בלי הודעה מוקדמת, בלי שום תזכורת מצדי, מתקשר אליי המנהל של המוסד ואומר לי: "יש לי כאן כסף, ואני רוצה להחזיר את ההלוואה. עכשיו אני עושה לך העברה".

יום המחרת הגיע. המזכירה של עורך הדין מתקשרת, ויחד עם ההודעה על שעת הפגישה למחרת, היא מזכירה שעליי להביא עמי 7% הון עצמי.

שבעה אחוזים? אני תוהה. זה המון כסף. איך לא חשבתי שעליי להתארגן עם הסכום הזה? אני מתחיל להריץ בראשי את כל מכריי וידידיי מההווה ומהעבר, ונזכר עד מהרה במנהל שעשה לי העברה לחשבון. אני מתקשר לבנק, אבל אין שום הודעה דרמטית. הכסף אינו בחשבון.

אני מתקשר למנהל והוא אומר לי, "אל תדאג. ביצעתי את ההעברה אתמול, ומחר כבר תראה את הכסף בחשבון".

ומה קורה מחר? מה שקורה בסיפורים היפים: הכסף נעשה נזיל, והיה לי הסכום כולו לתשלום לעורך הדין ולכל מה שדרוש לחתימת העסקה.

אבל זה לא רק סיפור יפה: זאת הארה משמיי, שממצוות לא מפסידים. הלוויית כסף, וכך הוא נשמר לי עד לרגע המדויק שבו הייתי זקוק לו. כך הוכח לי שרצון ה' הוא שאעשה את העסקה, על אף שהמימון מהבנק עדיין לא אושר.

עברו רק כמה שעות, וגם המימון בבנק אושר. הודו לה' על רוב חסדיו!
(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 159.)

מי כאן 219

הגעתי לבית המרקחת במטרה לקנות תרופה חשובה. בית המרקחת היה עמוס בממתינים וממתינות, ואני, ברצוני לשמור את עיניי, העדפתי לחכות בחוץ. ליד בית המרקחת. שם ניצב עמודון ובו ספרי קודש לעיון, שנועד בעבור הממתינים לתורם. לקחתי לידי ספר שעוסק באמונה ובטחון, קראתי והתחזקתי, וכך התגברו בי תעצומות נפש לאמור: אני הרי מצווה על "ולא תתורו", לשמור את עיניי, ובתוך בית המרקחת עצמו בעשה זו, זה דבר ממש קשה. אעמוד ואחכה בחוץ. אמנם מערכת הכריזה אינה עובדת כאן, אבל בכל זאת יש לי מספר, ואני יכול לחכות שיקראו לי. ואם לא יקראו לי? גם לקושייה הזאת מצאתי תירוץ: לא נורא. אחכה שתור הממתינים יידלדל, גם אם אפסיד את תורי, כך שאוכל להיכנס אז, ולקבל את השירות שאני זקוק לו.

עוד אני עומד, והנה אני שומע מישהו שואל בקול, "מי כאן מספר מאתיים ושש עשרה?" זו הייתה שאלה מעודדת. הבנתי שתורי קרב, שכן המספר שלי היה 219. התלבטתי אם להיכנס פנימה, אבל שוב התחזקתי ואמרת לי לעצמי: כשיגיע תורי, אכנס ואקנה את התרופה.

עברו עוד כמה דקות, ואכן מישהו קרא, "מי כאן מספר מאתיים ותשע עשרה?" מיד נכנסתי ואמרת: "זה המספר שלי", ונתנו לי לגשת לדלפק מיד, ללא עיכובים.

התברר כי הבחור שקרא לי היה מספר 218. הוא ראה שתורו מתקרב, וגילה שהוא שכח את הכרטיס המגנטי בבית. אמנם יש דרך להסתדר, והיא לפתוח את הכרטיס באמצעות הטלפון, ולכן חיפש הבחור את הבא אחריו בתור, היינו אותי, כדי שבינתיים תהיה לו שהות לפתוח את הכרטיס, והוא יוכל לגשת לדלפק מיד אחריי.

כל התמונה הזו ריגש אותי מאוד. ראיתי שהקב"ה שמח בהתגברות שלי, ובאמץ לשמירת עיניי.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 158.)

את התרומה. זה מה שר'

שמערל רוצה, שבת הכנסת

שהוא יבנה ישקוק חיים וירבה לו

זכויות של תורה ותפילה, חינוך וחסידות.

ההכרעה ניתנה. נציגי קהילה ב' קיבלו את

הבשורה בשמחה גדולה, הכסף הועבר לידיהם,

ועבודות הבנייה החלו. אחרי סיום הבניה הזמן ר' בערל

לשבת בקרב בני קהילה ב'. את הטלפון ממנו אני מקבל

במוצאי שבת, מלא טענות כרימון אדום. הוא תיאר לי בית

מדרש עם קהל דליל, רובם זקנים שקטים ונחמדים. איפה

ההתלהבות? איפה כל הצעירים שעושים 'מצב' לאן נעלמו

כל התיאורים המלבבים שלי?

ואני נאלמתי דום. לא ידעתי מה לענות לו.

בשבוע שלאחר מכן, ר' שמערל היה נזעם בכפליים. "הייתי

בקהילה א', ושם ראיתי בדיוק מה שסיפרת על קהילה

ב'. זאת קהילה שעולה בכול על השנייה, גם באיכות, גם

בכמות, גם בגשמיות, גם ברוחניות. אתה יכול להסביר לי

מה קורה כאן?!"

לא יכולתי להסביר. הסיפור באמת משונה מאוד. ביררתי את

העניין, ואז התגלה הסוד: באותה שבת שהגעתי לקהילה א',

נערכה שבת התאחדות לכל הבחורים והאברכים שהם עד

עשר שנים מהחתונה, כך שבבית הכנסת נשארו להתפלל

רק המבוגרים. לעומת זאת, בקהילה ב' חברים בעיקר

זקנים ובעלי בתים, אלא שבאותה שבת חל יום הזיכרון

של אביו של רב הקהילה, ולכבוד האירוע הוא הזמין את

כל בני משפחתו לשבת התאחדות משפחתית. כולם הגיעו,

אחיינים ובנים ונכדים ונינים, והשתתפו בכל התפילות, כך

שזה היה הרושם שקיבלת.

ר' שמערל שוב לא בא אליי בטענות. הוא רק ניגש ושאל

את הרב של קהילה ב', "במה זכיתם? היה כאן ממש היפך

הטבע. הקב"ה סידר בהשגחה פרטית שהביקורים של

השליח שלי יהיו דווקא בשבתות מסוימות. אני בטוח שיש

כאן זכות מיוחדת".

והרב אמר: "אמת, נכון הדבר. כאשר ראינו שאין לנו שום

רעיון איך להשיג מבנה, קיבלו על עצמם חברי קהילה

לקיים בכל יום בתורנות מניין תהילים לזכות בית הכנסת.

מלבד זאת, שניים מחברי קהילה היו במצב של מחלוקת

שהשפיעה על כולם. ביקשתי מהם שישלימו ביניהם, וזה

יהיה גם כן לזכות בית הכנסת. באותה שבת מיוחדת היו

הדרשות בעניין האחדות כמות הוקרה לאותם חברי קהילה

שהתאמצו לסגור ביניהם את החשבונות, לזוטר, לבוא זה

לקראת זה ולהשלים.

נראה שזכויות אלו עמדו לנו, וה' סיבב שתתרום את המבנה

לקהילה שלנו".

ר' שמערל סיפר לי את כל זה, ואני השתוממתי על

ההשגחה הפרטית, וחשבתי גם, עד כמה קצרי רואי אנחנו.

כמה מעט יכול אדם לראות ולהתרשם. בית הכנסת של

קהילה ב' המתנוסס עד היום, מזכיר לי את זה.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 157.)

קח גם אתה שותפות קבועה בהפצת "ההשגחה פרטית" לכל יהודי בכל העולם

ותזכה גם אתה לראות את ההשגחה הפרטית בכל העניינים
התקשרו עכשיו למוקד הישועות **02-6313-742**
או בקו ההשגחה פרטית **02.30.11.300** | שלוחה 6

העברה לבנק לאומי | משלוח בדואר | בעמדות נדרים פלוס
טניף 902 | חשבון 57390056 | ת.ד. 5475 ירושלים | ע"ש השגחה פרטית

מפיצים אמונה לכל יהודי בכל העולם

זכו בשותפות קבועה "במוקד הפצה"

לזכות שמעון בן מרסל לרפואה שלימה
במהרה בריאות אינתה ארוכים
לזכות מורן בת נאוה ליוווג הגון במהרה
ובקלות

זכו בשותפות קבועה "בשכונה שלמה"

יחודה בן יונה חממה הצלחה ברוחניות וגשמיות לה ולכל יוצאי חלציה
עדיית בת שולה הצלחה ברוחניות וגשמיות לה ולכל יוצאי חלציה
א. בת א. לרפואה שלימה ובריאות אינתה שיחזו ההורים לגדל אותה לתורה
לחופה ולמעשים טובים מתוך הצלחה ברוחניות וגשמיות

הפצת האמונה

מעולם לא היתה קלה יותר

זכויות אינספור מובטחות לכם מפתחת מוקד עלוני השגחה פרטית

לפתיחת מוקד חייגו

***6176**

שלוה 2

חולמים להפיץ את עלון השגחה פרטית?

אין לכם זמן?

אנחנו נעשה את השליחות בשבילכם

לשותפות חייגו

***6176**

שלוה 4

המוקדים החדשים שנפתחו:

אלעד | רח' רבי יונתן בן עוזיאל
ביתר עילית | רח' הרב ש"ך
ביתר עילית | רח' קדושת לוי
חיפה | ביה"ח רמב"ם
ירושלים | 'אנשי מוהר"ן'
ירושלים | 'דושינסקיא'
ירושלים | סמינר דרכי רחל
ירושלים | מנהל קהילתי אשכולות
ירושלים | סנהדריה - 'כנסת יהודה'
ירושלים | סנהדריה - 'בית כנסת הגדול'
ירושלים | 'תרגום'
מעלה אדומים | רח' מצפה נבו
נוף הגליל | רח' ארבל
פתח תקוה | רח' שטמפר

בתי כנסת שמצפים לעלוני:

בית שמש | רמת אברהם
ירושלים | ישיבת מיר
ירושלים | נחלת עקיבא
ירושלים | רח' צפיריים
חיפה | ישיבת בעלז

לשונם הזהב

השגחה פרטית בספרים הקדושים

מתמה על עצמו על המחשבה הזאת, שאין ראוייה לו, ולמה באה לו זאת המחשבה.

ולזה חזר ואמר: "חס ושלום, לית אנא מובד סברי מן בריי", היינו שהמחשבה הזאת היא רק לעזור. לאחר שיועד בבירור שאין לו שום תועלת והוא "אין", אז יבוא לו עזר מעם ה' בתוקף ועוז. ולכן לא אמר תיכף "עזרי מעם ה'".

זהו פעל יעקב אבינו לדורות, כאשר ישראל אין להם שום עזר, והמה "אין", ויודעים שאין להם שום עזר, אז יבוא העזר מעם ה' עושה שמים וארץ. (שיח שרפי קודש, פרשת ויצא)

לבטוח שישגי עזר ה' בלי לחשוב על הסיבה

ביאור דברי המדרש, דמלמדנו גודל הבטחון של יעקב. הדנה זה בטבע האדם, גם אם יהיה בוטח, שיחקור בשכלו באיזה אופן ישיג הדבר הנצרך לו. וכיוון שנצרך לאיזה דבר ואין בידו מעות, הגם כי ליבו חזק בבטחון שבוודאי יעזור לו ה', עם כל זה ליבו חושב באיזה אופן ישיג הדבר, אם הקב"ה יזמין לו רווח, או ימצא מציאה, וכדומה לזה. ולכאורה אין בזה חיסרון בטחון, אחר שגם להסיבה אין לו שום דרך ומבוא שתהיה, רק ה' יזמין לו. ורק דאחר כך חזר בו [יעקב] וחשב גם זאת לחיסרון, דלמה לי לבטוח שיזמין הסיבה, שבזה אשיג העזר, ואמר "עזרי מעם ה'", וגם בלא שום סיבה אשיג העזר.

(בית הלוי עה"ת, פרשת ויצא)

02-6599189 | 023011300@gmail.com | במייל

מדרגה גדולה בבטחון

לכאורה צריך ביאור, בתחילה מאי קסבר ולבסוף מאי קסבר. מאי קאמר מתחילה מה אנא מובד סברי מן בריי, וכי היה יכול להיות הוה אמינא ליעקב אבינו בחיר האבות לאבד חס ושלום סברי מן בריי.

ואפשר לומר, דההוא אמינא והמסקנא היה בעניין ההגדרה במדרגות הבטחון עד כמה, דיש כמה מיני מדרגות בבטחון. [...] כי אמר יעקב אבינו ע"ה "מאין יבא עזרי, אליעזר עבד אברהם בשעה שהלך להביא את רבקה, מה כתיב ביה, ויקח העבד פעולה גמלים וכו", היינו כי חשב שיש לו לעשות איזה פעולה גשמית בנוסף להתפילה והבטחון בה', להלביש את האמונה בהשגחתו ית' על ידי איזה סיבה. חזר ואמר "מה אנא מובד סברי מן בוריי", חיינו לית אנא מובד סברי מן בריי אלא עזרי מעם ה'", כי מיד חזר בו שבוודאי אצל צדיק גדול כיעקב אבינו הרי זה פגם לעשות פעולה גשמית שאינו צריך לעשות בשום דבר, אלא בה' ישלח עזרתו בלא סיוע מאדם.

והיינו דאמר "מה אנא מובד וכו'", כי באמת לא ייחשב לסתם אדם לחיסרון בבטחון בהשי"ת ע"י שעוסק באיזה סיבה, אבל אצל יעקב אבינו ע"ה בחיר האבות, חשב מיד לעצמו שכלפי מדרגתו הגדולה בדבקות השי"ת הרי אצלו גם זה נחשב לחיסרון בבטחון ח"ו.

(הדעה הדיבור)

עזרי מעם ה'

רבי שמואל בר נחמן פתח את דרשתו על פרשת ויצא יעקב במזמור תהלים: "שיר למעלות אשא עיני אל ההרים" ודרש שהמזמור מדבר על יעקב אבינו, בעת שיצא מחרן לבקש את זיווגו, משום שכתוב בו "שומר ישראל", וישראל זה יעקב. יעקב אבינו אמר: אשא עיני אל ההרים - 'הרים' מלשון 'הורים'. אשא עיני להתבונן אל הוריי, כיצד הם נהגו בעת שהלכו לבקש אחרי זיווגם, הוריי למלפני המלמדים אותי ולמעבדני והמדריכים אותי. יעקב אבינו תמה ואמר: "מאין - מהיכן יבוא עזרי", 'עזרי' זו האישה שנקראת 'עזר', כלומר, מהיכן יהיה לי ממון למצוא את זיווגי. אני זוכר כי אליעזר עבד אברהם בשעה שהלך להביא את רבקה לאישה לאבד יצחק, מה כתיב ביה (בראשית כו, י): "ויקח העבד עשרה גמלים מגמלי אדניו, וילך וכל טוב אדניו בידו, ויקם וילך אל ארם נהרים אל עיר נחור", ואני לא לקחתי אפילו נזם אחד ולא צמיד אחד. מדוע אכן לא לקח יעקב אתו ממון? רבי חנינא אמר: גדוד שלחו - 'גדוד' פירושו 'קירח וערום', שלחו את יעקב בלא כלום, כדי שעשוי לא ירדוף אחריו לקחת את ממונו. ורבי יהושע בן לוי אמר: שילח עמו אכן שלחו עם יעקב ממון, אלא שעמד עשו ונטלה ממנו. לאחר מכן חזר יעקב ואמר: מה אנא מובד סברי מן בריי וכי אני אתי'אש ואאבד את תקוותי בבוראי? חס ושלום, לית אנא מובד סברי מן בריי לא אתי'אש ולא אאבד את תקוותי בבוראי! אלא: "עזרי מעם ה'". "אל יתן למוט רגלך אל ינום שמרך הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל". "ה' ישמרך מכל רע", מעשו ומלבן. "ישמר את נפשך", ממלאך המוות. "ה' ישמר צאתך ובואך" וזהו שכתוב "ויצא יעקב", שיצא בשלום ובבטחון ללא פחד.

(בראשית רבה סח, ב)

עזרת ה' מגיעה אחרי הידיעה שאין שום עזר

החידושי הרי"ם זצ"ל היה אומר, שיעקב אבינו היה

יש לכם מאמר מחזק מהספרים הקדושים? שלחו אלינו. (ערופות תיבתן לתאומים הקטורים לפרשת השבוע או לענייני דינא) | במייל

נקודה מתוך שיעורו המופלא של הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א הדרך לקבל את השפע

לעבור את כל התלאות האלה? לכאורה, איש כזה, עם בטחון כל כך חזק, היו אמורים להיות לו חיים מרפדים וטובים, בלי שום צער ובלו שום יגון. אבל האמת היא שכאן טמון הסוד הגדול, המתכון הנכון של החיים בבטחון בשלמות: בן אדם חושב שכדי להתחנך הוא זקוק לכסף. הוא חושב שכדי לפרנס את ביתו עליו להתעסק עם רק אנשים ישרים. לא ולא! אפשר להגיע בלי כלום, והקב"ה מסדר את הכול.

ועוד יותר מכך: כדי לזכות לשפע האלוקי צריך להגיע ממצב של "חסר כולי", להסתמך אך ורק על הקב"ה, ולא על שום דבר אחר. כל עוד הבן אדם חושב שהוא יכול להסתדר בעצמו, נותנים לו להסתדר בעצמו. רק כשהוא מגיע למצב שהוא יודע שאין לו כלום ואין הוא יכול להסתדר לבדו, רק אז הוא זוכה לכל השפע, והוא מקבל חיים רגועים ושלווים, בלי שום מחסור, ואך טוב מלווה אותו תמיד.

הארה פרטית

מתוך שיעורי המשפיעים ב'קו השגחה פרטית'

צדיקים אמרו שפרשיות השבוע שקוראים בימי החורף, מלאות במסרים שניתן ללמוד מהם. גם סיפורו של יעקב אבינו, בעת שיצא לחרן ליקח לו אישה, צריך לימוד.

יעקב אבינו יוצא מבאר שבע. הוא לוקח אתו סכום כסף מכובד להקים את ביתו. עם יציאתו לדרך רודף אחריו אליפז בן עשוי להורגו, ויעקב מוסר לו את כל רכושו, ונשאר חסר כול. הוא מגיע לחרן לביתו של לבן. כאן לכאורה הוא כבר היה צריך להגיע למנוחה ולנחלה, לסכם עם לבן פרטים טכניים, ולהתחנך.

אך לא. שוב מתחיל מסע של תלאות: מסכמים על עבודה של שבע שנים בעבור רחל, ולבן מרמה אותו ונותן לו את לאה. הוא רוצה להתבסס ולהתחיל לעבוד אצל לבן, ושוב לבן מפר סיכומים. השאלה וזעקת:

יעקב בחיר האבות, שהיה מקושר בתכלית ההתקשרות להשי"ת, בבטחון ובאמונה - מדוע עליו

שיעורי הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א נמסרים פעם בשבועיים באידיש ופעם בשבועיים בעברית, בשלוה 2 < 3 (לאחר בחירת השפה)

העלון יוצא לאור גם באידיש אנגלית וספרדית
לקבלת העלון במייל 023011300@GMAIL.COM

לשליחת סיפורים במייל: hphp6176@gmail.com